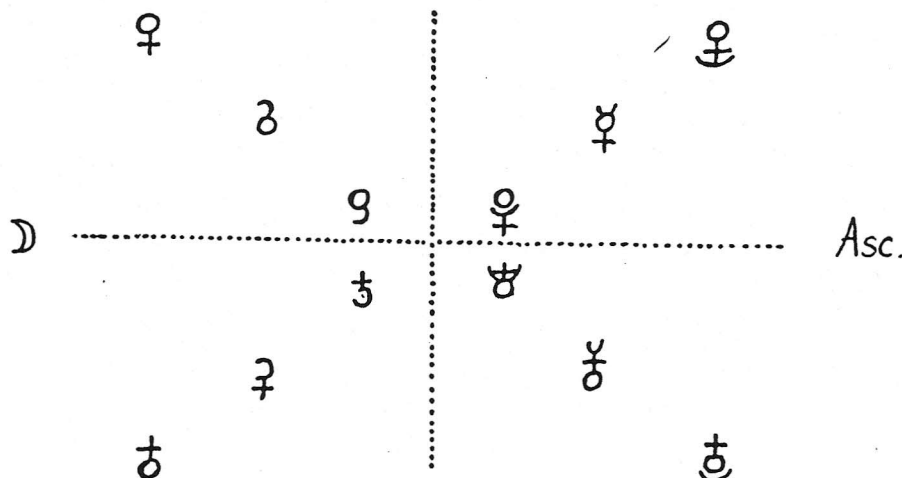

met
gescand

HET NUT VAN DE SUBJEKTIEVE CYCLERING

door E.I.K. Esser

Op de vragenmiddag van de WvA-bijeenkomst op 12 maart van dit seizoen kwam onder meer een vraag naar voren die betrekking had op het binnen de Werkge-
meenschap gebruikelijke schema dat we kortweg de subjektieve cyclering noe-
men. Bij het beantwoorden van de vraag is gebleken dat er toch nog behoefte
bestaat aan enige eenvoudige toelichting op het wezenlijke nut van dit schema,
en het hanteren daarvan, ook al staat het inmiddels in meerdere WvA-publika-
ties beschreven. In die behoefte wil ik graag voorzien.
Terwijl in de horoskoop Subjekt en Objekt samenkomen, geeft het onderstaande
schema een overzicht van de grondstructuur van het Subjekt en zijn krachten.

Het schema zoals we het hier voor u afdrukken, kunnen we op meerdere wijzen beschouwen:

- 1) Primair is het schema een rangschikking van de twaalf planeten uit het Zonnestelsel naar hun bewegingsraad als karakteristiek. We onderscheiden immers drie soorten planeetwerkingen: gevoelsplaneten, denkplaneten en zijns- of wilsplaneten.

De gevoelsplaneten zijn de groep radiërende planeten, en vormen de buitenste schil van vier in de figuur: Venus, Mars, Pluto en Perséphoné. "Radiërend" komt van het Latijn voor "stralend", en is hier bedoeld in de zin van rechtlijnig voortgaande beweging.

Venus is het principe van de verbinding als drang tot eenwording, de vereenzelviging, integratie en liefde tot de ander, een bepaalde vorm van uitstraling dus. Mars is ook een vorm van uitstraling, evenals Pluto en Perséphoné dat zijn, doch ieder op zijn karakteristieke wijze.

Een schil naar binnen treffen we de vier denkplaneten aan, die ook de groep van de pulserenden genoemd wordt, want ze vertegenwoordigen kosmisch de heen en weer gaande beweging, ook wel trillingsbeweging genoemd.

De binnenste schil van vier zijn de zijnsplaneten, die roterend of aswentelend zijn. Van de Zon als middelpunt van het Zonnestelsel kunnen we dat wel aanvoelen, maar Saturnus, Uranus en Demeter zijn het ook, omdat zij een centrum van zijns- of wilskracht symboliseren, ieder op hun eigen wijze.

Samenvattend kunnen we over deze eerste wijze van rangschikking zeggen: indien iemand overwegend verbanden heeft tussen b.v. de radiërende planeten, dan is hij subjektief, d.w.z. psycho-dynamisch, een gevoelstype. Hetzelfde kunnen we toepassen als de denkverbanden en de zijnsverbanden overheersen. In de praktijk komen echter veelal mengtypen voor. Behalve via de drie schillen kunnen we het schema ook nog in andere onderdelen beschouwen:

- 2) Zoals de lezer wel zal weten, is er een Wet van Zeven, waarbinnen we onderscheid maken tussen de werking van een "ES" en een "ICH" in onze psychische dynamiek. De drie "ES-krachten", de intuïtieve- of geestzijde vertegenwoordigend, werken ordenend ten opzichte van de drie andere "ICH-krachten". Deze worden ook wel de drie instinkten of primaire driften genoemd. De gebruikelijke tegenstelling tussen het ES en het ICH vinden we ook in de figuur terug:

Gaan we b.v. van de Zon links diagonaal omhoog naar de buitenste schil, dan passeren we Vulcanus en komen bij Venus. Dit is het hele ES, en wel in de drieslag aanleg, wezen en werkelijkheid. Hetzelfde gaat ook op bij de drie instinkten, te beginnen bij Saturnus. Gaan we van Saturnus links diagonaal naar beneden, dan komen we via Jupiter bij Mars, en deze drie vormen het ICH. Dezelfde indeling gaat op voor de twee groepen aan de rechterkant van de figuur: rechtsonhoog diagonaal vinden we de Super-ES-krachten Demeter, Hermes en Perséphoné, en rechtsonlaag diagonaal de drie Super-ICH-krachten.

Samenvattend wil dat zeggen dat, indien we een denkbeeldige horizontale lijn midden door de figuur trekken (de Maan-Ascendant lijn genoemd), we boven die lijn het ES krijgen en onder de lijn het hele ICH.

Trekken we nu midden door het schema een verticale lijn, dan zijn de planeten aan de linkerzijde daarvan de zes antieke planeten. Deze planeten vertegenwoordigen de krachten in de individuele mens, en delen zich mede in zijn persoonlijkheidsstructuur. De zes planeten aan de rechterzijde werken in hun oorspronkelijke hoedanigheid op het niet individuele, d.w.z. het kollektieve nivo, en dat zijn de mysterieplaneten. Vaak kunnen we ze toch wel in een individueel karakter herkennen, maar dan slaan ze, zoals dat heet, neer in een planeetkracht aan de linkerzijde van de figuur. Een oorspronkelijke Perséphoné-werking wordt dan herkend als Venus, Goddelijke of kosmische liefde wordt dan inerte en niet creatieve trouw, omdat die vanuit het onbewuste in de spiegelwerking neerslaat.

- 3) En dan zijn we meteen bij nog een andere indeling die het schema te zien geeft, nl. die van de verticale verbanden, de horizontale en de diagonale verbanden tussen planeten van éénzelfde bewegingsaard.

a. Een vertikaal verband noemen we een polariteit: Venus en Mars vormen een polariteit omdat ze twee tegengestelde aanzichten zijn van éénzelfde principe. Mars drukt dat in de Stof uit, Venus op het geestelijke ideeële vlak, maar in wezen zijn ze één en onafscheidelijk. De een roept meteen de ander op. Venus hier op aarde kan zich alleen maar met behulp van Mars manifesteren, en een kosmisch zuivere Mars heeft Venus nodig. Polariteiten worden dus altijd binnen de individualiteit of binnen het kollektieve gevormd.

Bij de beoordeling van het hele Subjekt is het erg belangrijk te weten of er enig vertikaal verband aan de linkerzijde aanwezig is (ongeacht of dat harmonisch of disharmonisch is). Want zijn de polariteiten op het individuele vlak aangeschakeld, dan is er een merkbare ontwikkeling op het konkrete gebied ingezet, een onmisbare basis voor een verdere uitbouw van de psychische karakterstructuur. Bovendien zijn de verticale lijnen verbonden met het "IK"-centrum (de horizontale Maan-Ascendant-lijn). In dat geval wordt hier bewust geleerd met de grondbeginselen van de beperkte persoonlijkheidsopbouw om te gaan.

b. Venus en Perséphoné b.v. zijn als planeten met gelijke bewegingsaard elkaars spiegelbeelden. Ze vormen n.l. een spiegeling tussen het individuele en het kollektieve. Dat wil zoveel zeggen als dat Venus vanuit het psychisch individuele Perséphoné wordt in het kosmisch kollektieve: persoonlijke liefde wordt daar Goddelijke liefde en omgekeerd. Maar dit moeten we wel in zeer ideële zin opvatten, want bij de doorgaans nog onvolwassen individualiteit zijn spiegelbeelden in feite anders werkzaam dan hier simplistisch staat weergegeven. Een horizontaal verband aan de "ES-kant", dus boven het midden, trekt a.h.w. naar rechts, als er verder geen of nauwelijks verticale en diagonale lijnen in betrokken zijn. Dat naar rechts trekken wil dan zeggen, dat een eerder bewust gebruik van de planeetkracht in dit geval naar het kollektieve gezogen en daardoor onbewust wordt. Liefde (Venus) uit zich alleen in de massa, of wordt door de massa misbruikt. Horizontale verbanden aan de "ICH-kant" (onderzijde) trekken bij ontbreken van andere ondersteunende ontwikkelingslijnen naar links. Dat wil zeggen onbewuste kollektieve (okkulte) krachten worden driftmatig en fysiek aangewend. Het kosmische wordt hier primitief.

c. Anders is het weer met de diagonaallijnen, b.v. een verband tussen Mars en Perséphoné. Dit zijn de oktaafwerkingen. Het is misschien het best vergelijkbaar met de oktaafwerking in de muziek. Een C ééngestreep blijft als C tweegestreept hetzelfde klinken, alleen op een "hoger" niveau. Het aantal trillingen is immers verdubbeld, de snaar is extra gespannen. Wordt in de astrologie de oktaafwerking bewust toegepast (waartoe de doorsnee mens nog niet in staat is), dan ontstaat er een bewuste omkering van een lager naar een hoger gebied en omgekeerd. De lijnen van de oktaafwerking betreffen per definitie de psychische ontwikkeling (evenals de polariteiten), maar ze geven de grootst mogelijke spanning en werking in iemand. Ook hier geldt weer de restrictie dat, indien de kracht van een oktaafwerking enigszins positief of konstruktief wil zijn, er een hechte subjektstructuur aan ten grondslag moet liggen. Bij de meeste mensen waar deze beheersing niet aanwezig is, wordt de oktaafwerking als hinderlijk ervaren.

Het was feitelijk alleen mijn bedoeling om enig licht te werpen op het nut van de subjektieve cyclering en niet al te filosofisch uit te wijden over de achtergronden van het Subjekt, dat goedbeschouwd een mysterie is. We trachten ons allen in een plat vlak geprojecteerd voor te stellen, maar zou men een en ander zuiverder willen uitdrukken, dan komen er enkele dimensies bij, waartoe het papier niet in staat is.

Men hoede zich echter bij duidingen voor klakkeloos overnemen van bepaalde uitspraken of voorstellingen die ik hier poneerde, want de praktijk leert dat niets zo gekompliceerd en ondoorgrondelijk is als het karakter en het subjektieve leven van de mens. Voor verdere zelfstudie raad ik aan te lezen wat Th.J.J. Ram erover schrijft in zijn Psychologische Astrologie (tweede uitgave!) op blz. 71 t/m blz. 81.

*

*

*